

geographisk Landstrøg fra Elben og Vesterhavet til Drefund, at han betragter det som en saadan geographisk Heelstat, hvor der intet Spørgsmaal er om, hvoraf den i Tidens Løb kan være sammensat, eller om, hvad den hele Befolkning eller en Deel af Befolkningen enten kan ønske eller i og for sig have retmæssigt Krav paa, men hvor det kun gjælder om, at den maa blive samlet, hvordan det saa ellers gaaer, saa at s. Gr., dersom det tydske Forbund eller dets Tillidsmand, Kongen af Preussen og Keiseren af Østerrig, skulde tage fat paa Holsteen og ikke vilde slippe det, at saa skulde hele Resten følge med; eller dersom den russiske Keiser engang i Tiden vilde gjøre de holsteenzgottorpiske Fordringer gjældende, saavidt han kunde, og saafremt han angaaende disse Fordringer ikke paa anden Maade kunde tilfredsstilles, at saa skulde hele Resten af den geographiske Heelstat gaae samme Veie (Hør!). Thi det hedder: det er i Europas Interesse, at netop dette geographiske Landstrøg kommer til at udgjøre et Monarchie, og naturligtvis, naar det er saa, saa maa ogsaa selve Navnet være den ligegyldigste Ting af Verden, og jeg er temmelig vis paa, at den høitærede Premierminister heller ikke vil lægge nogen Vægt paa, at dette geographiske Monarchie netop skulde hedde det danske (Hør! Hysen!), idetmindste er jeg sikker paa, at det vilde være consequent. Dersom Heelstatsministeriet rakte Haand til det Forslag, at udskifte det danske Navn, der skrur i Holstenernes og i næsten alle Tydskeres Øren, da det dog altid minder om et Parti, altid minder om en egen Fortid, altid minder om en Strid, altid minder om Seire, som ere vundne, og altsaa ogsaa om Slag, som ere tabte, saa vilde det være rigtigst, naar det skulde være en geographisk Heelstat, saa ogsaa at give det et geographisk Navn, et geographisk Navn, som aabenbart ligger her lige ved Haanden, og som foruden at det geographisk passer, ogsaa tillige klinger forsonligt, upartisk, og endelig igrunden ogsaa vil klinge ret godt i Holstenernes og alle Tydskeres Øren: det er nemlig det Nordalbingiske; det er en geographisk Benævnelse (Hør! Hysen! En Stemme: Det er en Fornærmelse).

Formanden: Det forekommer mig, at den ærede Rigsdagsmand kunde vise noget mere Moderation i sine Øtringer, der ere temmelig nærgaaende ligeoverfor Ministeriet.

Grundtvig: Dersom jeg skulde have brugt et upassende Udtryk, saa kan det dog umuligt være det, som den høitærede Premierminister selv har brugt og brugt med en Bestandighed, som viser, at han lagde Vægt paa, at han nemlig ikke betragtede Heelstaten som noget Historisk, men som noget Geographisk (Hør!), og, naar vi bare holde fast paa dette, saa siger jeg og maa sige i Modsetning dertil: den danske Rigsdag kan slet ikke gaae ind paa en saadan ministeriel Anskuelse (Hør!), kan slet ikke tilægge sig en saadan blot geographisk Betragtning af Landstrøget Nord for Elben og Besten for Drefund. Den danske Rigsdag kan det ikke, og Grunden, hvorfor den ikke kan det, den kjende vi Alle; det er den, at den er en dansk Rigsdag, som først og sidst maa holde fast paa Danmarks Rige med saa gode geographiske Grændser, som Forsynet og Omstændighederne tillade; thi den danske Rigsdag tilhører ikke alene af Byrd det danske Folk, men er det danske Folks Tillidsmand, er kaldet til med al den Kraft og al den Frimodighed, vi have, at udtrykke den danske Folkestemme — denne Stemme være nu de Fremmede behagelig eller ubehagelig (Hør!) — det er det, som gjør, at den danske Rigsdag efter min Overbeviisning aldrig kan give sit Samtykke under nærværende Omstændigheder til den kongelige danske Arveløvs Ophævelse, hvorfor det ogsaa er, at jeg tilligemed andre Dannemænd har stillet det Forslag, som nu ligger til Forhandling, hvori vi indrømme Alt, hvad der er bestemt, og Alt, hvad der virkelig indeholdes i Londonertractaten af 8de Mai 1852, indrømme alle de Indskrænkninger, som den gjør i den danske Arveløvs Virksomhed, indrømme dem alle ved at give Samtykke til, at det skeer, som der er forudsat vilde skee, at Prinds Christian af Glücksborg bestiger den danske Throne, og at Thronen er arvelig i hans Æt, men kun Mand efter Mand og Mand af Mand, og kun i det mandlige Afkom, som nedstammer fra ham og den efter de gjorte Afkald nærmeste